

“Un gol és un alleujament”

Ernesto Valverde, 26 anys, suplent de luxe del F. C. Barcelona, ha exposat el seu treball fotogràfic a l'espai Maple Syrup de Barcelona.

No és gaire freqüent entre els futbolistes l'afició per activitats artístiques o intel·lectuals. ¿Com ho valores tu com a protagonista?

—Sempre s'ha parlat molt del nivell cultural i de formació humana dels futbolistes, perquè s'ha tingut un concepte del jugador de futbol que fot quatre xuts, cobra uns milions i a viure..., però això no és cert, cada jugador té les seves històries particulars, les seves aficions al marge del futbol. Fixa't en Butragueno, que està estudiant Belles Arts. O en el jugador de bàsquet Jiménez, que practica el còmic...

—Sí, però són més aviat casos excepcionals, ¿no?

—Jo no crec que es parli d'ells com una cosa insòlita, sinó perquè són personatges populars i el que fan transcendeix.

—En les teves imatges que ara has mostrat hi ha una absència de persones o de qualsevol element social o humà, ¿obeeix a un concepte que tu tens de la fotografia?

—Caldria parlar molt sobre el factor humà, perquè hi és o no hi és. A mi em resulta bastant violent fotografiar persones, potser també per una manca d'experiència i perquè em trobo més còmode fotografiant aquestes altres coses. M'agradaria utilitzar la gent, però dins d'un context, quan té una funció determinada dins d'una imatge. Però també m'agraden altres tipus de fotografia. com el retrat.

—¿Amb quins corrents o

SALVADOR RODES

“Cada imatge ha de tenir la seua pròpia història estètica.”

estils fotogràfics t'identifiques més?

—Hi ha coses molt diverses de distinta gent que m'agraden. Crec que a tots ens agraden els clàssics, com un André Kerstsz, per exemple. Ara el que passa és que hi ha massa coses, no com abans, quan la fotografia es movia en unes determinades línies. Actualment hi ha propostes molt diverses i variades, moltes vegades es procura massa l'impacte visual, que no em sembla malament, però costa més definir-se per una cosa en concret.

—Això podria considerar-se com una mena de reportatge subjectiu, en el qual s'utilitza l'element urbà o

social...

—A mi no m'interessa el reportatge social, tot i considerar el seu valor com a fotografia. Però ho veig des d'una perspectiva en què utilitzar l'element humà no pot ser mai motiu principal, ni explotar-lo massa. Pot ser un motiu més, però sense oblidar l'estètica, de manera que cada imatge tingui la seva pròpia història plàstica, al marge d'altres valors.

—¿No t'interessa, doncs, reflectir els aspectes humans o socials del futbol en les teves fotografies, ja que ho pots fer des de dins?

—És un tema que té molta corda, perquè només s'ha explotat en l'aspecte del

terreny de joc. M'han explicat que una vegada Català-Roca va venir al Camp Nou, i que en compte de fotografiar els jugadors es va dedicar a fotografiar els espectadors, i és que els aspectes socials, del públic, l'ambient, etc., són molt més interessants. Com també ho és reflectir les emocions d'un vestidor, com es viu un partit de futbol des de dins, els seus protagonistes, la plasticitat dels jugadors en el camp, etc., però clar, ara per ara, no puc fer-ho.

—¿Com et sents més a gust, realitzant un treball de creació personal o aportant les teves qualitats a un joc que a vegades pot ser creatiu, però que depèn de tantes altres coses?

—Les dues coses. Jo em sento molt a gust jugant a futbol, en certs moments, com tu dius, és també un treball creatiu, però que està molt condicionat pel públic, per unes regles de joc, les normes d'un club, l'entrenador que tinguis...

—¿Què t'afalaga més, una bona fotografia o marcar un gol bonic?

—Una fotografia sempre la penses, i quan aconseguixes el resultat que esperaves, et quedes molt a gust, però de forma controlada. En canvi, un gol moltes vegades és com un alleujament, potser una casualitat que hagi entrat la pilota i et treus un pes de sobre. Un gol no pots pensar-lo, sorgeix en un moment i prou. Clar que, si marques a l'últim minut jugant contra el Madrid, pot ser massa.

Salvador Rodés